

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 20 lipca 2016 r.

Poz. 3079

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.247.2016 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 19 lipca 2016 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2016 r., poz. 446) **stwierdzam nieważność** uchwały Nr XXI/270/16 Rady Gminy Biskupiec z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie nadania statutu Sołectwa Wielka Wólka w części obejmującej § 1 ust. 1, § 7 pkt 1, § 10 ust. 2 w zakresie słów „posiadający czynne prawo wyborcze, stale zamieszkujący na jego obszarze, w tym również osoby przebywające na terenie Sołectwa z zamiarem stałego pobytu bez zameldowania na stałe, a wpisane do stałego rejestru wyborców”, § 22, § 26 ust. 2 pkt 3, § 30 ust. 2 i § 33 załącznika do uchwały.

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Biskupiec, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 7, art. 35, art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, podjęła uchwałę w sprawie nadania statutu Sołectwu Wielka Wólka.

W § 1 ust. 1 załącznika do przedmiotowej uchwały Rada Gminy ustaliła, że ogół mieszkańców wsi Wielka Wólka stanowi samorząd mieszkańców o nazwie Sołectwo Wielka Wólka. Postanowienie to jest sprzeczne z art. 1 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, gdyż zgodnie z tym przepisem wspólnotę samorządową tworzą z mocy prawa wszyscy mieszkańcy gminy, a nie mieszkańcy sołectw czy innych jednostek pomocniczych gminy.

W § 7 pkt 1 statutu Rada postanowiła, że do obowiązków sołtysa należy „realizowanie zadań wytyczonych przez zebranie”. Z art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym jednoznacznie wynika, iż to rada gminy określa w statucie m.in. zadania organów jednostki pomocniczej. Rada Gminy Biskupiec, wprowadzając powyższy zapis, umożliwiła przekazanie swoich kompetencji na rzecz innego podmiotu - bez ustawowego upoważnienia. Stanowisko organu nadzoru znajduje oparcie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt III SA/Wr 111/12.

W § 10 ust. 2 Rada Gminy przyznała prawo do głosowania na zebraniu wiejskim wszystkim mieszkańcom sołectwa posiadającym czynne prawo wyborcze, stale mieszkającym na jego obszarze, w tym również osobom przebywającym na terenie sołectwa z zamiarem stałego pobytu bez zameldowania na stałe, a wpisane do stałego rejestru wyborców. Postanowieniem tym Rada przekroczyła kompetencje zawarte w art. 18 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 35 ust. 1 i 3 ustawy o samorządzie gminnym. Ograniczenie wynikające z art. 36 ust. 2 ww. ustawy (stali mieszkańcy sołectwa uprawnieni do głosowania) dotyczy tylko i wyłącznie udziału w wyborach sołtysa i rady sołectkiej. Nie można na tej podstawie ograniczać uprawnień stałych mieszkańców sołectwa do decydowania o innych sprawach dotyczących jednostki pomocniczej, na terenie której zamieszkują. Zawężenie przez Radę Gminy kręgu mieszkańców mogących uczestniczyć w zebraniu wiejskim z prawem do głosowania ze względu na posiadanie praw wyborczych narusza także art. 32 Konstytucji RP („1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. 2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.”).

W ocenie organu nadzoru niezgodna z obowiązującym prawem jest regulacja zawarta w § 22 (Rozdziału 5. „Odwołanie Sołtysa i członków Rady Sołectkiej”) załącznika do uchwały. Z postanowienia tego wynika, że Rada nałożyła na Wójta obowiązek rozpoznania zarzutów stawianych sołtysowi i członkom rady, dotyczących

niewywiązywania się tych osób z obowiązków statutowych i nierespektowania uchwał zebrania, a także zarzutów wskazujących na dopuszczenie się osób objętych wnioskiem czynów dyskwalifikujących ich w opinii publicznej. Czynności zawarte w kwestionowanym postanowieniu nie mieszczą się w upoważnieniu określonym w art. 35 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, zobowiązującym radę gminy do określenia w statucie zasad i trybu wyborów organów jednostki pomocniczej (pkt 3), czy zakresu i form kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej (pkt 5).

W § 26 załącznika do uchwały Rada Gminy określiła warunki, na jakich sołectwo może przejść do korzystania mienie komunalne. W ust. 2 pkt 3 tego paragrafu Rada nałożyła na sołectwo obowiązek niezwłocznego naprawienia szkody w przekazanym mieniu w przypadku niedoboru lub powstania w nim szkód z winy zarządzającego.

W ocenie organu nadzoru ww. postanowienie w sposób istotny narusza obowiązujące prawo, gdyż zawarta w nim regulacja nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego udzielonego radzie gminy. W zakresie przyznanej ustawą kompetencji rady gminy nie mieści się umocowanie do stanowienia unormowań, mających na celu określanie zasad odpowiedzialności, które miałyby regulować odpowiedzialność właściciela, administratora czy osób trzecich, korzystających z mienia komunalnego. Zagadnienia te podlegają odrębnym regulacjom, funkcjonującym na gruncie prawa cywilnego. Ponadto kwestionowane postanowienie jest sprzeczne z regułami poprawnej legislacji, o których mowa w § 118 i 137 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 283).

W § 30 statutu Rada Gminy ustaliła tryb nadzoru wójta nad uchwałami zebrania wiejskiego. Zdaniem organu nadzoru nieprawidłowe jest stanowisko Rady zawarte w ust. 2 tego paragrafu, iż mogą być przez wójta uchylane uchwały zebrania wiejskiego nieodpowiadające wymogom celowości, gospodarności lub rzetelności. Jedynym kryterium oceny uchwał powinno być kryterium zgodności z obowiązującym prawem.

W postanowieniach końcowych - w § 33 statutu Sołectwa - Rada postanowiła, że spory między organami sołectwa, wynikające na tle interpretacji statutu, rozpatruje Wójt. Wprowadzając to postanowienie do statutu Rada przekroczyła upoważnienie udzielone jej w art. 35 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Wprawdzie zgodnie z art. 30 ust. 1 ww. ustawy wójt wykonuje uchwały rady gminy, lecz z tego przepisu nie można wywodzić upoważnienia do interpretacji uchwał.

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności uchwały we wskazanym zakresie jest uzasadnione.

Mając na względzie przytoczone okoliczności orzeczono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Chojecki